

Resolució 198/2017, de 14 de juny

Número d'expedient de la Reclamació: 186/2017.

Administració reclamada: Universitat de Barcelona.

Informació reclamada: Condició de professor i assignatures impartides per una persona donada.

Sentit de la Resolució: Finalització per pèrdua d'objecte de la Reclamació.

Resum: Una interpretació sistemàtica de la legislació catalana i de la bàsica de transparència i accés a la informació pública ha de concloure que la GAIP és plenament competent per admetre a tràmit i resoldre reclamacions en relació amb sol·licituds d'informació adreçades a les universitats catalanes, de manera que aquesta competència no està condicionada a la signatura de cap conveni. La Universitat ha donat la informació sol·licitada per la persona reclamant i, en conseqüència, la Reclamació ha perdut el seu objecte.

Paraules clau: Universitats públiques. Convenis. Competència de la GAIP. Pèrdua d'objecte de la Reclamació.

Ponent: Josep Mir Bagó.

Antecedents

1. El 9 de maig de 2017 entra a la GAIP la Reclamació 186/2017, presentada contra la Universitat de Barcelona (UB), en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no demana el procediment de mediació.
2. El 3 de maig de 2017 entra a la Universitat de Barcelona una sol·licitud d'informació de la persona reclamant que demana el següent: "certificació de la condició de professor de la Facultat de Medicina de la UB i de les assignatures en que imparteix docència el senyor CPB".
3. El 8 de maig de 2017 el Director de l'Oficina de control intern, riscos i responsabilitat social corporativa de l'UB resol no admetre a tràmit la sol·licitud anterior. El motiu al·legat és que un certificat no és un supòsit d'informació pública que entri dins la definició que fa d'aquest concepte l'article 2.b de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i en conseqüència no es pot acollir al procediment i a les garanties d'aquesta llei.
4. El 9 de maig de 2017 la persona reclamant argumenta que la seva sol·licitud d'informació s'empara en el previst pels articles 2.b, 8, 9, 18 i 19 LTAIPBGBG i demana a la GAIP l'admissió a tràmit i l'estimació de la seva Reclamació, la revocació de la resolució impugnada i que s'ordini a l'UB el lliurament de la informació sol·licitada.

5. El 9 de maig la GAIP comunica a la persona reclamant l'admissió provisional a tràmit de la seva Reclamació i el 15 del mateix mes trasllada aquesta a l'UB, tot demanant-li, per a dins del termini màxim de deu dies còpia de l'expedient i un informe sobre aquesta Reclamació.
6. El 6 de juny de 2017 l'UB comunica el seu informe a la GAIP, indicant en primer lloc que l'informe en qüestió és emès en atenció al principi de lleialtat institucional, ja que l'UB no ha signat cap conveni amb la GAIP que fonamenti la pertinença de la seva petició. L'informe reitera les raons sobre les que es va motivar la denegació de la informació demanada, que rauen en el fet que el que hauria sol·licitat la persona reclamant no és informació pública, sinó una certificació. Explica també que arran de la resposta de desestimació de la seva sol·licitud, la persona reclamant hauria presentat, el 8 de maig de 2017, una nova sol·licitud amb la que reiterava en termes diferents la inicial (dades sobre el senyor CPB), eliminant tota referència a qualsevol certificació. El 6 de juny de 2017 l'UB hauria informat a la persona reclamant, en resposta a la seva sol·licitud del 8 de maig, que la Universitat no té constància de què la persona sobre la que demana informació (el senyor CPB) sigui professor seu.
7. El 12 de juny de 2017 la GAIP trasllada l'informe de l'UB a la persona reclamant.

Fonaments jurídics

1. Admissibilitat de la Reclamació

L'informe de l'UB qüestiona indirectament la competència de la GAIP per admetre reclamacions en relació amb sol·licituds d'informació pública adreçades a les universitats catalanes, ja que posa en dubte que aquesta Comissió de garantia li pugui requerir un informe en aquest procediment i si l'emet afirma taxativament que ho fa en aplicació del principi de lleialtat institucional.

En relació amb aquesta qüestió, cal reiterar les consideracions fetes per la Resolució de la GAIP de 23 de desembre de 2015, sobre la Reclamació 17/2015 (en la que també n'era part l'UB), segons la qual l'article 3.1.c) de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG), estableix expressament que aquesta llei és aplicable a les universitats públiques de Catalunya. Tanmateix, del tenor literal dels articles 73 i 74 LTAIPBG se'n podria deduir que la garantia de la reclamació davant de la GAIP en relació amb sol·licituds d'accés a la informació pública a les universitats públiques de Catalunya resta condicionada a què així ho estableixin per conveni les universitats interessades i la GAIP. Aquests dos preceptes regulen el règim de garanties aplicable a organismes i entitats públiques tan diversos com les entitats de dret públic, els consorcis, les societats i fundacions públiques, les universitats públiques, les corporacions de dret públic, les autoritats administratives independents i les institucions del capítol V del títol II de l'Estatut d'autonomia.

És precisament en relació amb aquests òrgans estatutaris (singularment el Consell de Garanties Estatutàries, el Síndic de Greuges i la Sindicatura de Comptes) que es pot posar en qüestió la possibilitat

de recórrer les seves decisions en matèria d'accés a la informació pública davant de la GAIP, atès que l'article 23.2 i la Disposició addicional 4a.1 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG estatal), que té caràcter bàsic, estableixen que contra les resolucions dictades per, entre altres, les institucions autonòmiques anàlogues al Defensor del Poble, Tribunal de Comptes i Consell d'Estat, només es pot plantejar recurs contenciós administratiu directe. Davant d'aquesta disposició de la Llei bàsica, que obeeix a la finalitat comprensible de respectar l'autonomia d'aquestes institucions de naturalesa jurídica especial i caràcter independent, té sentit la previsió del legislador català d'un conveni entre l'organisme estatutari afectat i la GAIP per poder estendre una via de garantia del dret d'accés, com és la reclamació davant de la GAIP, que d'altra manera es podria entendre impedida per imperatiu de la legislació estatal. En aquests casos, condicionar a un conveni previ la via de la reclamació davant de la GAIP, a més de respectar l'autonomia de les institucions estatutàries indicades, satisfent d'aquesta manera les finalitats que en aquest punt té la legislació bàsica, suposa també una ampliació de les garanties del dret d'accés a la informació pública feta per la Llei catalana, en comparació amb les limitacions establertes per la legislació estatal, i és precisament aquesta ampliació dels drets de la ciutadania d'accés a la informació pública el que donaria legitimitat a la innovació efectuada per la Llei autonòmica. En aquest sentit, la via del conveni de l'article 74.3 LTAIPBG ha servit de base perquè l'article 215.2 del Reglament del Parlament de Catalunya prevegi un conveni amb la GAIP per tal de poder reclamar a aquesta amb motiu de sol·licituds d'informació adreçades a la Cambra legislativa catalana, ampliant d'aquesta manera les garanties establertes per l'article 23.2 i la Disposició addicional 4a.1 de l'LTAIPBG estatal.

A diferència del que passa amb els organismes citats al paràgraf anterior, la Llei bàsica de transparència no conté cap limitació que pugui afectar l'aplicació de la garantia de la reclamació davant de la GAIP a les sol·licituds d'informació a universitats públiques, autoritats administratives independents i corporacions de dret públic; així les coses, la possibilitat que la Llei catalana pugui condicionar la garantia de la reclamació a la GAIP a un conveni previ amb aquestes entitats suposaria una restricció de les garanties establertes a favor del dret d'accés per part de la legislació bàsica de transparència (en la mesura que el dret a reclamar, amb caràcter gratuït, davant d'una autoritat independent com la GAIP és una garantia evident del dret d'accés), cosa que, de ben segur, no pot haver estat la intenció del legislador català, ja que, segons es desprèn dels debats parlamentaris, el seu capteniment era més aviat el contrari: reforçar i ampliar el dret d'accés, respecte dels mínims garantits per la legislació bàsica.

Cal entendre, per tant, que el condicionament fet per l'article 74.3 LTAIPBG de la via de la reclamació davant la GAIP a un conveni previ afecta només a les institucions de la Generalitat previstes al Capítol V del Títol II de l'Estatut d'Autonomia. Això no treu, naturalment, que la GAIP pugui subscriure convenis per concretar un marc estable de relació i col·laboració, en benefici del dret d'accés a la informació pública, amb les universitats o qualsevol altre òrgan subjecte a les reclamacions davant d'aquesta Comissió de Garantia.

Es pot concloure, doncs, que la legislació de transparència atorga a la GAIP competència sobre reclamacions en relació amb sol·licituds d'accés a la informació pública adreçades a universitats públiques, a autoritats administratives independents o a corporacions de dret públic de Catalunya, com és la del cas que ara ens ocupa.

2. Pèrdua d'objecte de la Reclamació

L'informe de l'UB posa de manifest que el dia 6 de juny de 2017 la Universitat hauria lliurat a la persona reclamant la informació demanada, ja que així s'ha de concloure a la vista de la seva afirmació en el sentit que no consta a les seves dades internes que el senyor CPB sigui professor seu. Aquesta informació dona resposta plena al conjunt de la sol·licitud, i en conseqüència aquesta Reclamació resta mancada d'objecte, raó per la qual procedeix resoldre la seva finalització.

3. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 14 de juny de 2017, resol per unanimitat:

1. Finalitzar la Reclamació 186/2017 per pèrdua d'objecte, ja que l'UB ha lliurat la informació sol·licitada a la persona reclamant.
2. Disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 14 de juny de 2017

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.